

DEȘTEPTAREA

GAZETĂ PENTRU POPOR

Redactată de un comitet — Apare la 1 fiecarei luni.

Prețul foi pe an în țară 20 lei. — În străinătate pe an 30 lei. — Un număr 2 lei
Epistolele nefrancate nu se primesc. — Manuscrisele nu se înapoiază.
Editor și proprietar: Societatea acad. „JUNIMEA”. Redacția și adm.: Piața Unirii No. 3.

Hristos a înviat

Aceste sunt cuvintele înălțătoare cu cari ne-am obicinuit a ne saluta, noi românii între olaltă, de când există un popor românesc, de sf. sărbători ale Invierii Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Și aceste cuvinte rostite de toți au un farmec deosebit, căci ele dovedesc credința poporului românesc față de legea strămoșească, acea credință în Mântuitorul nostru, care ne-a scăpat de toate cumpenele grele, care au trecut sute de ani de-a rândul peste capetele noastre.

Și multe și grele au fost acele cumpene. Nu odată am fost cuprinși de desnădejde pentru viitorul nostru și nu unul și-a blăstămat soarta, care îl încercase atât de greu.

Credința însă în Mântuitorul nostru, care s'a jertfit pentru mântuirea neamului omenesc, ne-a scăpat și pe noi — poporul românesc, ba mai mult, ne-a harăzit aceste zile în care trăim, ca să vedem poporul nostru, răzlațit până nu de mult de urșită și osândit să poarte jugul greu al stăpânilor străni, acuma intrunit și liber.

Atotputernicul Mântuitor în nemărginita sa milă și bunălate a hotărît în urma credinței nestrămutate a poporului nostru în legea creștinească strămoșească, să dea ajutorul său, ca acest popor blăjin, supus și credincios să fie unit sub o unică mână stăpânitoare într'o țară tare și mare, în Marea noastră Românie.

Și mare' bogată și frumoasă este această Românie, care cuprinde astăzi mai toată suflarea românească, cu câmpii mândre, munți bogați, cu mândrii ei feciori și fete, care se închină într'aceiași limba unui Dumnezeu, unui Mântuitor al Neamului.

Și va fi puternică și frumoasă această Românie, câtă vreme toți de un sânge și de o lege vor păstra cu sfințenie credința strămoșească.

Vouă, dragi cetitori, cari serbați înălțatoarea sărbătoare, Vă trimitem salutul nostru cu dorința să serbați cea mai mândră sărbătoare a creștinătății în tihnă și veselie și urmând obiceiului nostru strămoșesc, Vă zicem la toți un »Hristos a înviat«.

Șerban Grigorovici, student.

Milion și miliard

Mulți din D-Voastre ați auzit poate vorbindu-se de milioane și miliarde, dară puțini își vor putea închipui cât de mare este un milion sau un miliard.

După cum se știe, un milion este o mie de mii, iar un miliard o mie de milioane.

Așa cum le vedem aici ne pare că nu-i lucru mare, dar dacă am avea să le numărăm, abia atunci am vedea ce înșamnă aceste.

Să ne închipuim o mașină, care ar număra pe fiecare secundă, fără întrerupere și regulat câte unu. Ca să poată

număra această mașină un milion i-ar trebui 11 zile, 13 ceasuri, 46 minute și 40 secunde, ceace n'ar fi încă așa de mult. Dacă însă ar trebui să numere un miliard, i-ar trebui pentru asta 31 ani, 259 zile, 1 ceas, 46 minute și 40 secunde.

S. G.

„Deșteaptă-te, Române!”

Cine nu cunoaște frumosul cântec, „marșul Românilor ardeleni”, din anul 1848, care începe cu cuvintele „Deșteaptă-te, Române!” și care ne-a înveselit și ne-a încălzit sufletele deatâtea ori, la serbări naționale și la simple petreceri populare! Melodia lui răsună și azi inviorător depe strunele lăutarilor la nunți și la alte prilejuri sărbătorești din viața poporului român.

Cuvintele pline de inflăcărată dragoste de neam ale acestui cântec au fost, mai ales pentru Românii din Transilvania și Bucovina, simbolul de credință națională care le arăta calea spre un viitor mai frumos și-i învăța să năzuiască spre libertate, adică spre dezrobirea de sub stăpâniri străine.

El ne amintea de obârșia noastră glorioasă, îndemnându-ne să arătăm că în brațele noastre mai curge sângele viteazului popor roman dela care ne tragem și să nu uităm de slăvitul împărat Traian care ne-a așezat pe acest pământ dintre Dunăre, Nistru și Tisa. Cântecul ne mai aducea aminte de vitejia strămoșilor noștri de „mărețele umbre” ale lui Ștefan și Mihai Viteazul cari au apărat cu bărbăție pământul ce-l avem moștenire dela ei. El ne mai îndeamnă, la unire între noi și la luptă împotriva dușmanilor ce ar vrea să ne piardă, ne îndemna să „murim mai bine'n luptă cu glorie deplină, decât să fim sclavi iarăși în vechiul nostru pământ”.

Cântecul, în sfârșit, nu uită să ne pomenească și de credința strămoșească care ne-a călăuzit și ne-a fost un razim puternic în cursul vremilor, căci zice: „Preoți cu crucea'n frunte, căci oastea e creștină!”.

Astăzi, „Românii din cele patru unghiuri” s'au unit într'o singură țară, și nu-i mai apasă jugul străin. Astăzi ei nu mai sunt robi în vechiul lor pământ. Ei au ajuns fericirea de-a alcătui între aceleași granițe o mare famitie de frați de același sânge, de aceeași limbă, de aceeași credință.

Dar vai, câți din acești frați trăiesc încă în neștire și în întunec și nu înțeleg și nu știu să prețuiască această fericire! „Somnul cel de moarte“ încă nu li s'a slobozit tu turora depe ochi, și pentru aceștia cântecul și acuma încă trebuie să resune cu putere ca să-i desmetecească prin invio-rătoarea chemare „Deșteaptă-te, Române!“.

Oamenii cei luminați la minte, fie cărturari, fie țărani, au înțeles pe deplin acea schimbare fericită în viața poporului român, care deacuma înainte nu mai e despărțit de cordoane străine. Ei se bucură de „Unirea cea mare“ care a venit numai de 60 de ani după Unirea dintâiu. când Moldovenii și Muntenii „au dat mână cu mână“ și au întemeiat România veche care ne-a ajutat să ne facem și noi liberi ca ei și să ne împreunăm cu ei, în România nouă din zilele noastre.

Cei întunecați și nepricepuți însă, s'au fost obicinuit într'atâta cu stăpânirea austriacă, încât par'că le venia cu greu să se deprindă cu stăpânirea românească când a sunat ceasul cel mare al unirii, ba, parcă și azi nu le-ar părea rău să-și plece capul sub alt jug străin.

De unde atâta nepricere și rătăcire? După ce îndelungata stăpânire austriacă îi tâmpise pe bieții oameni, obicinuindu-i cu supunerea față de orice venetic, războiul cel mare i-a zăpăcit, deschizându-le parcă deodată prea multe căi înaintea ochilor, încât să poată ști care e cea adevărată. Azi, greul vieții ce l-au adus urmările războiului, îi apasă, proroci minciunoși le șoptesc vorbe viclene la ureche, și mai vin și certele politice dintre partide. adecă mai bine zis dintre domnii cari poartă politica, și iată că bieții oameni, lipsiți de o îndrumare sigură, se pun adese pe gânduri: ce-o fi și cu unirea aceasta, e bine că s'a făcut sau am fi putut să ne lipsim de ea?

Ba se mai întâmplă și această ciudațenie că oameni cu carte (români, căci de străini nici nu vorbim), prin anumite nemulțumiri ce le arată într'un chip destul de răutăcios, strecură în inima poporului otrava neîncrederii și a dușmăniei față de statul român care-i susține și-i ocrotește. Aceștia sunt doar niște rugină austriacă, niște rânzoși cari și-au văzut stricate oarecari nădejdi de căpățuială din mila străinului. Dela ei, orice om cu cuget și judecată sănătoasă își întoarce cu scârbă fața.

În zăpăceala aceasta, dacă ne silim puțin să judecăm cu mintea trează, nu e greu să găsim razumul cel adevărat, căci

vedem că de-asupra tuturor turburărilor trecătoare rămâne un lucru trainic care de trei ani încoace nu s'a clătinat, cu toate ca adesea a fost bătut de furtuni venite de-afară. E faptul că suntem cu toții la un loc, meniți să trăim de-acuma în veci împreună, având aceeaș soarte, precum se și cuvine, căci suntem de un sânge și de o lege.

Unirea aceasta, dacă și oamenii au visat-o, au dorit-o și au luptat pentru ea, totuși nu e atâta o ispravă omenească, cât o faptă de dreptate dumnezească. Căci iată! Impărățiile mari ca Rusia, Austria și Germania au purtat războiul, trimițând la moarte popoare mai mici, supuse lor: Poloni, Cehi, Sârbi, Croați, Italieni, Români, dar sfârșitul a fost că acele împărății s'au prăbușit, iar popoarele mai mici, după ce au vărsat atâta sânge pentru alții, au ieșit la suprafață, Polonii și Cehii și-au întemeiat iarăș țările lor, iar Românii, Italienii, Sârbii și Croații, scăpați de stăpâniri străine, s'au întrolocat cu țările neatârinate locuite de frații lor.

Cine nu e mulțumit cu această fericită schimbare, păcătuiește împotriva lui Dumnezeu care ne-a miluit cu dreptatea sa pe noi, ca și pe celelalte popoare învecinate cu noi, de cari am vorbit. El se lepădă de un dar scump care ne-a venit după sute de ani de așteptare.

A prețui și a cinsti acest dar, a înțelege unirea din ce în ce mai bine, însămnă a se deștepta și a-și alege o cale hotărîită pentru viitor, însămnă a-și face o credință mântuitoare căci numai cine a câștigat această credință, se poate pune cu toată liniștea și cu toată nădejdea la o muncă rodnică, în folosul său și al țării întregi. Această muncă nu poate fi nicăiri mai spornică ca într'o țară unde toți se înțeleg și se potrivesc fiind de același neam, formând un stat național cum e România.

Pentru a înțelege aceasta pe deplin, nici nu trebuie nu știu ce înțelepciune, căci nu avem decât să ne uităm la animalele necuvântătoare cari ne dau cea mai bună pildă a rânduiei așezată de Dumnezeu. Oricine știe că fiecă vietate se întroloacă numai cu altele de soiul său: așa oaia trage la oaie, cal la cal, bou la bou, dar nu s'a văzut încă turmă de oi amestecată cu porci și nici albine trăind într'un știubei cu viespile. Așa și popoarele: fiecare cu ai lui, căci numai oameni de o seamă se pot însoți la o treabă acătării.

Pătrunzându-ne de acest adevăr, mai lesne ne vom învoi unii cu alții, vom înțelege a ne iubi cu tot sufletul Țara cea

mare, frumoasă și bogată și vom înfăptui, după unirea politică și unirea sufletească. Astfel uniți și deșteptați la viață nouă, vom putea să ne spunem cu drept cuvânt și din toată inima, pela un capăt la altul al României mari:

Eu ți-s frate, tu-mi ești frate,
In noi doi un suflet bate.

Prof. V. Vitencu.

Oameni, cari nu știu număra

Aproape fiecare la noi știe, că cu ajutorul celor 10 numere putem să numărăm și sumele cele mai mari.

Sunt însă popoare, cari trăiesc în Australia și America de Sud, cari nu cunosc numere mai mari decât 6.

Și nici nu au nevoie, căci dacă unul din ei vrea să arate un număr mai mare decât 6 se prinde cu mâinile de păr, arătând prin asta că pentru dânsul este ceva de nenumărat.

Mai mărginiți la minte sunt Botocuzii tot din America de Sud, cari deosebesc numai unu și mult, pentru doi și trei au aproape aceeași numire, astfel că nu sunt în stare să numere mai mult de trei.

Ș. G.

Cum să luptăm ?

Lumea întreagă se prefacă din temelii. Măsura de ieri nu mai ajunge pentru lucrurile de astăzi. În mintea fiecărui om înzestrat din fire cu strășnicia dorului de viață și cu porunca înmulțirii, se mai zbat mii gânduri nouă, cari năzuesc la cele mai înalte bunuri: libertate, dreptate și fericire. Pentru cucerirea acestora se incinge o luptă pe viață și pe moarte între popoare, între felinritele tagme omenești și între înșii de aceeași obârșie. Potopul bătăliei cu arme ucigașe, care a stârnit și a aprins scânteia acelor gânduri și o mai hrănește cu suflare furtunoasă, s'a reintors la matca lui, dară bătălia așa numită socială, purtată cu alte arme, ține încă lumea încordată.

Și noi Românii după ce ne-am unit cu toții la un loc, trebuie să luptăm din greu pentru înlăturarea multor rele și

pentru întărirea țării înlăuntru. Iar izbânda atârnă dela armele, pe cari le va întrebuința fiecare aparte în lupta cea mare.

Cu durere trebuie să vadă ochii noștri, dornici după libertate, dreptate și fericire, că unii fii ai neamului nu aleg tocmai armele cele bune, ci întrebuințează, după cum se știe, mijloace puțin cinstite, pentru ca să ajungă de-asupra celorlalți semeni. Dela aceștia ne întorcem fața și-i lăsăm, ca să se răfuiască ei singuri cu faptele și conștiința lor, căci răul de rău pierde și numai binele trăește prin el însuși.

Socotința noastră are în vedere armele de luptă, cari înalță sufletul, oțolesc credința și fericesc cugetul omului. Ele se numesc: munca, cinstea și economia și sunt în stare, ca să aducă mântuirea fiecărui om, care le poartă cum se cuvine. Aceste arme ale vieții pun stavilă neorânduului, aduc dreptate pe pământ, dragoste între oameni și înfrânează apucăturile pătimase. O tagmă, bunăoară cea țărănească sau a muncitorilor cu mâna, care i-și potrivește traiul după duhul muncii, cinstei și a economiei, i-și va clădi o soartă fericită și va fi în totdeauna stâlpul statului. De astfel de oameni va fi câștigată și batalia cea mare, la al cărei sfârșit așteaptă ca răsplată: libertatea, dreptatea și fericirea.

Cine apucă altă cale și poartă alte arme în lupta vieții decât cele spuse, acela va rătăci fără nici o noimă în viață, își va strica sieși și obștimei, iar la urmă va pieri hulit de toți.

Paltin.

Virtute

Era odată un om foarte bogat. Cum însă se'ntâmplă adese că acei, cari trăiesc în belșug, tot mai au câte o dorință astfel și pe omul nostru îl frământa un gând. Vroia să cunoască adevărata virtute în viață.

Ziua și noaptea cetea el prin cele cărți căutând să afle ceva despre virtute. Nimică însă nu găsi decât îndoieli vechi și întrebări noi.

„Nu în cărți“, își zise el „voiu afla deslegarea. ci în inșai viața“. Și atunci hotărî el să călătorească prin larga lume.

Cu un alaiu mare porni el. Și pentru că bogăția este totdeauna bine văzută, după ce ajunse la curtea unui împărat, deveni el în scurtă vreme cel mai bine văzut oaspe al aceluia. Acel împărat domnia peste o împărăție întinsă și bogată.

Văzând omul nostru bogăția cea mare, de care era încunjurat acel împărat și cum toți i se'nchină și-l preamăresc asemenea unui numi sfânt, crezu că aflase în împărat virtutea cea mult căutată și începu și el să-l preamărească.

Dară împăratul îi zise atunci: »Nu crede asta. Cu toate că poporul mi-se închină, mă slăvește ca pe un zău, sunt însă cel mai nefericit din ei, căci nimică nu pot să încep fără ca să fiu încunjurat de paznicii mei credincioși. Nici unul nu-mi vorbește din inimă și toți se prefac și mă măgulesc. Sunt nefericit, căci sunt străin între dânși. Mulți mă urăsc din pricina că's împărat«.

Auzind aceste bogatul, po unci slugilor sale să gătească de plecare.

Cutrerând multe ținuturi, iacă că ajunge la școala cea mai înaltă din acea țară.

»Omul înțelept«, zise el »va fi cel mai mare«. Când intră în încăperile cele mari ale acelei școli și văzu mulțimea de înțelepți, care învăța tinerimea, își zise el că aici este virtutea vieții. Se înșală însă amar, căci acei înțelepți și învățați, pe cari îi crezuse mari, se pizmuiau și se înegreau unii pe alții.

Văzând el aceasta porni mai departe și ajunse în niște ținuturi frumoase ca raiul. Plaiuri mândre, acoperite cu mii de flori frumoase și mirositoare se desfășurau înaintea ochilor săi. Și în mijlocul unei grădini mari de o frumuseță rară se înălța prin desimea copacilor, în a căror ramuri cântau mii și mii de paseri, un templu mareț și frumos. Acest templu era zidit numai și numai din marmoră albă ca laptele, imdobit tot cu pietre scumpe. Sute de fecioare, îmbrăcate în haine albe, care din care mai frumoase și preoți îmbrăcați în odăjdii scumpe, erau adunați acolo la rugăciune, întru preamărirea lui Dumnezeu. Pe lângă ușile deschise însă, se îngrămădea poporul. Barbați și femei, tineri și bătrâni, îmbrăcați în zdrențe și hămisiți, întindeau preoților cu mânele lor slăbite darurile aduse ca prinos lui Dumnezeu. Cu adâncă evlavie se închina poporul înaintea preoților, cari primeau în numele lui Dumnezeu acele daruri. Și cel mai mare dintre preoți, binecuvântând mulțimea; le zise: »Credeți că în lumea cealaltă vi se va răsplăti«.

Călătorul, care văzuse sărăcia acelui popor, cu sufletul măhnit se îndreptă mai departe.

Colindase el aproape întreaga lume, tot cu nădejdea în suflet că poate va întâlni virtutea, când se pomeni în fața unei colibe mici, în mijlocul unei păduri. Înaintea colibe stetea o femeie, care își frângea mâinile, plângând și rugându-se lui Dumnezeu ca să-i însănătoșeze bărbatul, care suferea de o boală grea adusă din război și să dea copiilor ei pâine. Atunci veni la ea o femeie înaltă, îmbrăcată, în haină de văduvă. Când o văzu femeia cea săracă, se înspăimântă. Atunci începu cea văduvă a vorbi cu un glas atât de blând și mângăitor.

»Iacă ți-am adus leacuri și bani pentru ai tăi«.

Atunci femeia cea săracă căzu la picioarele ei, încercând să-i sărute mâna.

Dar văduva îi zise: Hristos ne învață să iertăm aceluia, cari ne-au făcut rău și să ne iubim aproapele. Cu toate că bărbatul tău mi-a ucis soțul și unicul fiu în război, eu îl iert, căci așa ne învață sf. scriptură«. Și isprăvindu-și vorba se duse văduva de unde veni. Femeia cea săracă însă căzu în genunchi și întinzând mâinile spre cer zise cu lacrimi în ochi.

»O tu inimă adevărată, plină de dragoste și iertare, răsplătești răul cu binele«.

Omul cel bogat însă remase, căci cunoscuse acum adevărata virtute.

Șegri.

Canibali

Numărul canibalilor (mâncătorilor de oameni) scade din zi în zi, trebuind să facă loc culturii care înăintează mereu.

La acești mâncători de oameni se numără și triburile (sămințiile) Batacilor de pe insula Sumatra (în arhipelagul malaie, între Asia și Australia).

Batacii au obiceiul să-și mănânce prinsonierii lor. Cine a fost dovedit de tâlhărie sau de vr'o altă mișelie, are de obicei aceeași soartă.

Dară este minunat cum la acești sălbatici obiceiul de a mânca oameni este legat de anumite forme.

Răufăcătorul are dreptul să se apere înaintea judecătorului și numai șeful satului are dreptul să osândească sau să ierte. Chinuirea osânditului la moarte este oprită.

Carnea de om se frige în bucăți mari, sau se fierbe în orez.

Ș. G.

Cel mai mare clopot din lume

Cel mai mare clopot din lume se află în Rusia în orașul Moscva. El are o greutate de 200 mii kgr., o înălțime de 8 metri și măsoară la partea sa cea mai largă 20 metri. În lăuntru lui încap 25 oameni.

Acest clopot-a fost turnat în anul 1735. Dar n'a avut o soartă bună, căci când avea să fie urcat pe turmul țarului Ivan cel Mare din acel oraș, a căzut, îngropându-se 6 metri adânc în pământ. La căderea lui, s'a frânt o bucată în greutate de 11 mii kgr. Abia după o sută de ani, la porunca țarului. Nicolai I a fost desgropat și așezat pe o temelie de piatră.

Ș. G.

Câteva boale și tămăduirea lor

Cunoscând câte boale și neajunsuri vin peste sătenii noștri și cum nu știu ei să se lecuiască ușor — ba din contră, se folosesc de alte mijloace murdare și se otrăvesc și mai mult am aflat de bine să adun câteva cunoștințe despre unele boale, cari au venit în urma unor întâmplări fără de veste și care nu sunt grele, dar lăsate neîngrijite, ele pot aduce chiar și moartea.

Voi înșira câte o boală și voi spune cum arată omul cuprins de acea boală, voi spune cauza (pricina) și cum să se iee cele dintâiu mijloace pentru tămăduire. Boala cea rea. (Epilepsia). Omul apucat de această boală nu știe nimic de dânsul și nu simțește nimic. Fața lui e roșietică-albăstruie; face spume cu sânge la gură și are cărcei în tot trupul. Mânile îi sunt încleștate în pumni și degetul cel mare (policarul) e îndoit înlăuntru. După ce se trezește par'că ar vrea tot să doarmă și greu îi vin mințile la loc.

Cauza e o îmbolnăvire a creierului în urma unei căderi, sau în urma unei spaima mari.

Bolnavul când se svârcolește, e bine să i se puie pe dedesubt haine, șoluri s'au paie ca să nu se lovească. Nici când să nu fie ținut strâns ca să nu se poată mișca! El trebuie lăsat liber și abia după ce se trezește și i se desbracă hainele și să i se puie la cap ștergare udate cu apă rece. Nu e bine nici să se încerce de a i se desdoi degetul cel mare, căci foarte lesne se poate rupe.

Înghețarea. (Degerarea). Frigul prea mare strică corpului omenesc și anume precum îngheață apa, totașa îngheață și pielea și carnea și se zice că »a degerat«. Cel degerat la tot trupul, are pielea galbănă, cea de pe față, de pe mâni și de pe picioare lucește ca sticla. Inima îi bate foarte slab, iar mădularele îi sunt înțepenite. Deci dară nu e bine de a se încerca de a i le mișca căci oasele se pot foarte ușor rupe la încheeturi. De multe ori capătă răni roșietece sau beșici noi și negre. În unele locuri pielea și carnea se sbârșeste. Cauza înghețării totale e de cea mai multe ori beția. Corpul e slăbit de băutură și picioarele nu-l mai pot duce pe cel beat, el cade într'un șanț cu omăt și acolo adoarme. Și de obicei visând lucruri frumoase și plăcute: căldură și mâncare caldă și o băutură bună, nu se trezește ci adoarme și mai greu și poate și pe veci, dacă nu se găsește vre-un creștin care să-l ducă acasă și să-l îngrijească. Într'asa un caz el trebuie așezat mai întâiu într'o cameră și într'un pat rece să fie freat cu omăt ori cu cârpe udade în apă rece și să i se facă o baie rece.

Nici odată să nu fie dus repede într'o odaie cu căldură și îngrijit cald, căci i se grăbește moartea.

După trezire i se poate da o băutură rece, cafea neagră tot rece și puțin vin, mai târziu se poate acoperi mai cald și i se pot da băuturi și mâncări mai calde. De multe ori îngheață picioarele mâinile și mai ales urechile. Cel mai bun leac e: să se ție omăt curat pe locul degerat prin mai multe ceasuri și după ce s'a făcut locul roș, să se ungă cu unsoare sau cu vaselină. Ca să se ție picioarele uscate iarna, să se ungă cu o apă ce se cumpără pentru 2--3 lei în farmacie și anume cu formalin. Un alt mijloc e să se ungă cu naftă (petrol).

Răni otrăvite. Aceste răni le fac corpului omenesc șerpui, câinii turbați, unele insecte, ș. a. Rănilile nu sunt mari și din ele de obicei nu curge sânge (doară la câni turbați). De multe ori rana se vede numai ca un punct mic. Dar împrejurul lui se umflă pielea și carnea, pielea făcându-se roșietecă albăstruie. Într' așa un caz trebuie de legat strâns brațul sau piciorul mușcat, de asupra ranei așa ca să se întrerupă circulația (mersul) sângelui dintre rană și inimă, pentru ca otrava din rană să nu poată ajunge la inimă, unde ar otrăvi întreg sângele și omul ar trebui să moară. Răni otrăvite nu ni le fac numai animalele ci și noi înșine, sgăriindu-ne cu un cuiu

sau cu un fier ruginit. Aceste răni sunt mult mai periculoase și mult mai dureroase decât acele cari ni le fac animalele.

Legarea mădularului rănit se face cu curea sau mai bine cu o strună. Se freacă apoi mădularul în spre rană ca să se stoarcă otrava intrată. Rana trebuie arsă cu un cuiu roș, cu ac sau cu o țigară aprinsă.

După ce s'a făcut arderea ranei, se poate deslega. E bine ca acei cari au astfel de răni să bea băuturi spirtoase, însă și aceasta să o facă cu măsură, gândindu-se la sănătatea lor din primejdie.

(Va urma.)

Rem Cehovschi, student în științe.

Glume și gâcituri

Șloim și Rabi. Șloim se duce la Rabi. — Rabi-leben! Am să-ți spun o taină. Mare urgie a căzut asupra casei mele. „Rabi, tu știi că am avut un singur copil“.

Rabi: Știu. Al murit?

— Șloim. Mai rău, Rabi-leben, S'a botezat!

Rabi se scarpină în barbă și zice: — Du-te Șloim acasă și fii liniștit.

— Cum, Rabi? Așa păcat pe capul meu și să fiu liniștit?

— Taci. Șloim.

— Rabi-leben: ar trebui să chemi pe copilul meu să-l dojenești.

— Nu pot Șloim.

— De ce Rabi?

— Să-ți spun la ureche Șloim. Și eu am avut un singur copil și s'a botezat.

Șloim s'a clătinat și era să cadă. — Cum, Rabi-leben, copilul tău?

— Al meu, Șloim. Rabinul se primblă fumând prin casă, Șloim era zăpăcit.

— Vai de mine Rabi ce am ajuns! Dar ce zice D-zeu?

Rabi se oprește deodată. Dumnezeu? Șloim, D-zeu tace, căci și el a avut un singur fiu și acela s'a botezat.

* * *

Tatăl: Ștregarule! am vorbit azi cu profesorii tăi!

Nu-s de loc mulțămiți cu tine leneșule!

Mitrache: (ștrengar de 7 ani). Da ce te superi, tată? Dar cine e mulțămît în ziua de azi? ?..

* * *

Stăpânul cătră slugă: Măi, Ioane, eu mă spânzur dacă tu n'ai băut din sticla asta....

Ion: De ce să mori așa, dacă nu ești vinovat?

* * *

Întrebare: Băiatul unui gospodar a venit dela școală, din târg acasă de sărbători. Tatăl mândru îl întrebă:

— Ei puiul tatii, cât trebui să mai înveți ca să poți purta și tu ochelari?

* * *

Păcală: Îi sosise și lui Păcală odată o carte cu recepisă și se duse la poștă să o scoată.

— Iartă, zise funcționarul de poștă, dar eu nu te cunosc, nu-ți pot da scrisoarea că nu știu de ești D-ta acela cui i-s'a trimis, ori altul.

Tochmai atunci sosi un alt om, căruia îi datoria Păcală o sumă de bani și nu vroia să i-o mai dea înapoi.

Omul, cum îl văzu pe Păcală, începu să strige:

— Mișelule, hoțule, ticălosule!

Atunci Păcală se întoarse către poștaș și îi zise.

— Iacă aici e un om care mă cunoaște bine.

Sufletul și purcica

Pe purcica lui Mitache,
Stan ciroiu-a pus ochi răi
Și 'ntr'o zi o șterpelește
Și-o mănâncă cu ai săi.

Mitache văzându-și „lipsa“,
Pe Stan mil'a bănuît,
Și 'ntr'o zi de judecată
Ca să jure la poftit...

Ș'a jurat cioroiul nostru
Fără ca să șovăiască!...
La ieșire nea Mitache
Începu ca să-i vorbească:

— „E, jurat-ai falș țigane?...“
„Ți-ai perdut sufletul cioară!...“
— „Și tu scroafa!“ îi răspunde
Stan, eșind pe ușă afară...

Culese de *M. Sorocean*, student.

abonamentul mai târziu, să ne deede prin o carte poștală.
resc să aboneze "Deșteptarea" și vor plăti
ni-au plătit abonamentul. Iar cei ce do-
se va trimite de acum numai celor ce
"DEȘTEPTAREA"

Bruma sau pâcla.

Am o vacă surie
Vine din pustie
Cuprinde luncile
Cu brâncile.

Ziua.

Ana grasă, umple casa.

Omul.

Spuneți-mi acum anume
Ce pom e acel în lume
Care ramurile sale
Toate le are la vale
Și vinele rădăcina
Și stă în sus ca tulpina.

Omul este D-zeu, 3 pluguri sfânta treime, sămânța cuvintele lui D-zeu
12 secerători, apostolii și 4 evangheliști.

Un om avea 3 pluguri cu boi,
Semăna trei obroace de grâu
Băga 12 secerători, 4 treccători,
Și eșira tot trei obroace de grâu.

Când a poruncit D-zeu lui Adam nu să mănânce din fructul raiului.
Care este întâia poruncă a lui Dumnezeu.

Cerul și pământul, soarele și luna, ziua și noaptea viața și moarte.

Ce este? Doară stau, doară aleargă, doară se schimbă și
doară se stădesc.

Găcituri

Ce-i nou în lume?

■ ■ ■

Taxele poștale s'au mărit din nou. O carte poștală trebuie să fie timbrată cu mărci de 40 bani și un timbru de ajutor de 10 bani, launloc 50 bani; scrisorile cu 50 bani timbre și 10 bani ajutor launloc 60 bani. Rugăm pe toți acei cari ne scriu să timbreze scrisorile așa după cum se cere.

* * *

În 25 Aprilie a. c. pleacă din Londra (oraș în Anglia) pentru a doua oară Sir (domn) Ros Smith cu aeroplanul pentru a face ocolul pământului. El crede că pentru aceasta îi va trebui cam 240 ceasuri.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Numărul celor, cari pleacă la Palestina crește din an în an. Numarul acelor, cari au sosit în Palestina, dela 1 Ianuarie până la 31 Decembrie 1921 a fost 9150.

* * *

Fostul împărat austriac Carol a murit la Funchal pe insula Madeira în urma unei boli de piept. După el a rămas văduvă, fosta împărăteasă Zitta cu 7 copii.

* * *

Din Funchal se anunță că la 6 Aprilie s'a scos inima fostului împărat austriac Carol, spre a fi transportată (adusă) în Austria.

* * *

Populația Jugoslaviei (Sârbiei) numără 11,200.000 locuitori, între cari sunt 9,500.000 Sârbi, 500.000 Germani, 500.000 Unguri, 500.000 Albanezi, 200.000 Români și 10.000 Italieni.

* * *

Tuturor cetitorilor noștri le zicem un „Hristos a înviat” și le dorim sărbători fericite.

Deșteptarea.

Moartea episcopului Saftu. Joi, în 6 Aprilie a. c. la 3 jum. dimineață a încetat din viață părintele Dr. V. Saftu, protopopul Brașovului și episcop militar.

* * *

Direcțiunea generală a serviciului sanitar a publicat o veste prin care interzice întrebuițarea leacului (serului) contra ofitei a d-lui Dr. Puțoreanu.

* * *

Banditul ucrainian Mahno fugit din București unde fusese pus sub pază polițienească, a fost prins în comuna Tisău și înaintat brigăzii de siguranță din Buzău.

* * *

Mare nenorocire a dat peste țara Moscalului. Acolo bântuie foametea, oamenii mănâncă șoareci, mâți, câni, muște, ba chiar și carne de om. Bande de țigani umblă prin sate și fură copii mici pe cari îi mănâncă. Aceasta știre tristă ni-o aduce un American, care a dus de ale mâncării pentru bieții nenorociți din Rusia. Oamenii mor cu mile pe zi și sunt îngropați fără sicrie în gropi toți la un loc.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Din Basarabia ne vine vestea cumcă în mai multe locuri apele râului Nistru au ieșit peste maluri înneacă sate întregi. Oamenii de pe acolo n'au mai pomenit de mulți ani așa ceva și văd în aceasta un blăstăm a cerului asupra omenimii.

Redactor responsabil: Ioan Hreniuc. — Societatea tipografică bucovineană în Cernăuți

Domniei-Sale

Domnului .....

.....

.....

.....